

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **European Business Enterprise, a.s.,** se sídlem Masarykovo nám. 14, Říčany, zast. Mgr. Robertem Nachtmanem, advokátem se sídlem Klapkova 11, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti:** 1) Česká pošta, s. p., se sídlem Politických vězňů 4, Praha 1, 2) Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 47/2014 – 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Roberta Nachtmana, advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Usnesením žalovaného ze dne 28. 2. 2014, č. j. ÚOHS-S594/2011/VZ-4580/2014/500/Jcy, bylo dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád"), zastaveno správní řízení o návrhu žalobce ze dne 6. 12. 2011 na uložení zákazu plnění smlouvy ve věci veřejné zakázky „*Zajištění úprav poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek – 2012*", která byla uzavřena mezi zadavatelem veřejné zakázky [osobou zúčastněnou na řízení 2)] a vybraným uchazečem [osobou zúčastněnou na řízení 1)], neboť podle závěrů žalovaného se z důvodu splnění Dodatku č. 4 ze dne 24. 11. 2011 ke Smlouvě o poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek ze dne 27. 2. 2009 (dále jen „Dodatek č. 4") v

rozsahu, který se týkal žalobce jakožto navrhovatele, se stal návrh žalobce zjevně bezpředmětným.

[2] Proti usnesení žalovaného podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014, č. j. ÚOHS-R79/2014/VZ-9654/2014/310/MMI, zamítl a napadené usnesení potvrdil.

[3] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu žalobou u Krajského soudu v Brně, jenž napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 47/2014 – 77, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud shledal, že závěr o bezpředmětnosti návrhu žalobce na uložení zákazu plnění smlouvy z důvodu splnění Dodatku č. 4 v rozsahu, který se „*týkal navrhovatele*“, nemá v odůvodnění usnesení žalovaného o zastavení řízení ani v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu dostatečnou oporu a je třeba jej považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud zejména poukázal na § 6f zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, v rozhodném znění, a na vyjádření zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] ze dne 10. 1. 2012, č. j. MV-128053-18/VZ-2011, z nichž má vyplývat, že došlo k integraci Portálu veřejné správy do informačního systému datových schránek jakožto jeho nedílné součásti, přičemž krajský soud upozornil na to, že žalovaný přesto bez potřebného zdůvodnění uzavřel, že výtky žalobce směřovaly pouze do služeb týkajících se Portálu veřejné správy, a nikoliv do služeb týkajících se informačního systému datových schránek. Žalovaný přitom neuvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru o oddělitelnosti Portálu veřejné správy od informačního systému datových schránek, ani nespecifikoval, jaký konkrétní předmět plnění vyplývá z Dodatku č. 4 a z jakého důvodu se bod III. přílohy č. 1 Dodatku č. 4, který nebyl splněn, nemá týkat - s ohledem na vyjádření zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] ze dne 10. 1. 2012 a na příslušnou právní úpravu - Portálu veřejné správy. Žalovaný vycházel toliko z podkladů zaslaných zadavatelem [osobou zúčastněnou na řízení 2)], přičemž z akceptačního protokolu ze dne 8. 12. 2012 dovodil, že již došlo ke splnění Dodatku č. 4, s výjimkou bodu III. přílohy č. 1 Dodatku č. 4. Krajský soud dále podotkl, že žalobce se návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] doručeným žalovanému dne 7. 12. 2011 domáhal uložení zákazu plnění celé smlouvy, nikoliv její části, přičemž § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu stanoví, že řízení o žádosti může správní orgán usnesením zastavit pouze za situace, kdy se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, již opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[6] Stěžovatel v prvé řadě podotkl, že jeho rozhodnutí vydané v prvním (usnesení o zastavení řízení) i druhém (rozhodnutí o rozkladu) stupni tvoří jeden celek, přičemž má za to, že usnesení o zastavení řízení formuluje zcela jasně a jednoznačně úvahy, z nichž vycházel při posuzování otázky splnění předmětu Dodatku č. 4.

[7] K údajnému nedostatečnému zdůvodnění svého závěru, podle něhož výtky žalobce směřovaly pouze do služeb týkajících se Portálu veřejné správy, a nikoliv vůči službám

týkajícím se informačního systému datových schránek, stěžovatel odkázal na podání žalobce ze dne 25. 11. 2011 citované v bodě 21 odůvodnění usnesení o zastavení řízení, z něhož stěžovatel dovozuje, že si žalobce byl vědom toho, že úpravy informačního systému datových schránek mohou být zadány pouze držiteli poštovní licence, přičemž žalobce z tohoto důvodu napadal postup zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] pouze ve vztahu ke službám týkajícím se Portálu veřejné správy. V této souvislosti usnesení o zastavení řízení odkazuje dále na podání žalobce ze dne 6. 12. 2011, ze dne 22. 2. 2012 a zde dne 31. 1. 2014, čímž stěžovatel dle svého vyjádření zcela naplnil požadavek na jasnost a určitost správního rozhodnutí.

[8] Dle názoru stěžovatele došlo při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, potažmo usnesení o zastavení řízení, ke splnění všech povinností, které na správní orgány klade § 68 odst. 3 správního řádu, stejně jako k zachování všech základních zásad správního řízení. Stěžovatel v této souvislosti předesílá, že má naopak za to, že rozsudek krajského soudu postrádá dostatek důvodů, když pouze stroze stěžovateli vytýká nepřezkoumatelnost, aniž by odpovídajícím způsobem odůvodnil, proč jsou konkrétní závěry stěžovatele v usnesení o zastavení řízení a v žalobou napadeném rozhodnutí o rozkladu nedostatečné. Ve své podstatě tedy krajský soud sice závěry stěžovatele podrobně shrnul, nijak je však právně neposoudil.

[9] Nesprávnost posouzení otázky přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí (potažmo usnesení o zastavení řízení) stěžovatel spatřuje i ve vztahu k vytýkanému nedostatečnému vymezení předmětu Dodatku č. 4. Stěžovatel připouští, že podrobně nespecifikoval předmět Dodatku č. 4, nebylo to však dle jeho přesvědčení třeba, neboť vycházel z akceptačního protokolu poskytnutého zadavatelem [osobou zúčastněnou na řízení 2)] jakožto podkladu dokládajícího splnění předmětu Dodatku č. 4, o jehož pravosti či správnosti nezískal jakoukoli pochybnost. V této souvislosti stěžovatel dále označil za stěží představitelné, aby sám ověřoval, zda smlouva byla opravdu splněna tak, jak z ní vyplývá, obzvláště, jde-li např. o aktualizaci softwaru.

[10] Podle stěžovatele také krajský soud blíže nezdůvodnil svůj závěr, podle něhož stěžovatel neuvedl, z jakého důvodu se nemá bod III. přílohy č. 1 Dodatku č. 4 týkat Portálu veřejné správy. Stěžovatel je nicméně přesvědčen o tom, že daná otázka je vyjasněna, resp. vyplývá z kontextu celého odůvodnění usnesení (zejména z bodů 28. a 30. odůvodnění usnesení o zastavení správního řízení).

[11] S ohledem na předestřenou argumentaci má stěžovatel za to, že obě dotčená správní rozhodnutí jsou vydána v souladu s právním řádem, na základě úplného a správného posouzení věci a jsou řádně odůvodněna. Oproti tomu rozsudek krajského soudu stojí na závěrech založených na neexistujících a nepřezkoumatelných skutečnostech. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Dále podotkl, že se svým návrhem doručeným stěžovateli dne 7. 12. 2011 domáhal zákazu plnění ze smlouvy jako celku a nikoliv, jak fabuluje stěžovatel, pouze plnění z Dodatku č. 4, neboť předmět plnění z tohoto dodatku není žalobci ani znám a stěžovatel jej v průběhu předchozích řízení nijak nezkoumal. Rámcový smluvní vztah mezi osobami

zúčastněnými na řízení 1) a 2) dle žalobce stále trvá a je na jeho základě stále plněno. Z vyjádření zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] ze dne 10. 1. 2012, č. j. MV-128053-18/VZ-2011, přitom vyplývá, že došlo k integraci Portálu veřejné správy do informačního systému datových schránek jakožto jeho nedílné součásti. Stěžovatel naproti tomu dle žalobce nijak neodůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k názoru o jejich oddělitelnosti. Žalobce tedy souhlasí se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Předmětem posouzení je zákonnost napadených rozhodnutí stěžovatele ve věci zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, resp. správnost závěru krajského soudu, který rozhodnutí stěžovatele považoval v tomto směru za nepřezkoumatelná.

[17] Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu správní orgán řízení o žádosti zastaví usnesením, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

[18] Podle § 114 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v relevantním znění (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), „[p]*o uzavření smlouvy lze podat návrh pouze*

a) proti uzavření smlouvy bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení,

b) proti porušení zákazu uzavření smlouvy stanovenému tímto zákonem nebo předběžným opatřením podle § 117 odst. 1, nebo

c) v případě postupu zadavatele podle § 82 odst. 3.

Navrhovatel se může domáhat pouze uložení zákazu plnění smlouvy.“

[19] Výkladem § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 8 As 118/2016 – 68 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: „*Smyslem uložení zákazu plnění smlouvy jistě je, jak uvedl stěžovatel i krajský soud, zabránit plnění smlouvy, která byla uzavřena v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Nelze však přehlížet, že zákon o veřejných zakázkách umožňuje podat návrh na uložení zákazu plnění smlouvy až po jejím uzavření. Důvodová zpráva k zákonu č. 417/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a kterým byl zákaz plnění smlouvy kodifikován, k návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy výslovně uvádí:* ‚Jedná se o novou možnost podat návrh i po uzavření smlouvy. Jde

o transpozici ustanovení čl. 2f směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/66/ES ze dne 11. 12. 2007), možnost se vztahuje na nadlimitní a podlimitní veřejné zakázky. Od návrhů dle dosavadní úpravy se odlišují především tím, že se podávají po uzavření smlouvy a nelze je podat proti každému úkonu zadavatele, ale pouze v případech, kdy navrhovatel namítá spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. c) nebo d). V případě jiných porušení zákona nelze zákaz plnění uložit.' [...] *Návrhem, který lze podat před uzavřením smlouvy, je návrh podle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, kterým se sice nelze domáhat uložení zákazu plnění smlouvy, ale při splnění zákonných podmínek může být zrušeno celé zadávací řízení (§ 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách).*"

[20] Případem zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012 – 37, v němž ve vztahu k návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách uvedl: „*Důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam. Ze správního spisu vyplývá, a mezi účastníky je nesporné, že v době, kdy Úřad vydal usnesení, jímž zastavil řízení o stěžovatelově návrhu na zrušení rozhodnutí zadavatele ze dne 25. 6. 2004 o jeho vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži 'Diskové pole a optické přepínače SAN', byla již obchodní veřejná soutěž ukončena uzavřením smlouvy a předmětná veřejná zakázka byla zrealizovaná. I kdyby tedy Úřad stěžovatelově návrhu plně vyhověl a napadené rozhodnutí zadavatele zrušil, tento by se přesto nemohl obchodní veřejné soutěže zúčastnit. V tomto ohledu tedy rozhodnutí Úřadu již nemůže mít pro stěžovatele význam.*"

[21] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v dané věci byl na rozdíl od citovaného případu stěžovatelem projednáván návrh žalobce na uložení zákazu plnění smlouvy dle § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách (nikoli návrh na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 114 odst. 1 téhož zákona). Z hlediska posouzení podmínek pro zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti proto logicky není určující okamžik uzavření příslušné smlouvy, nýbrž až okamžik její skutečné realizace.

[22] Má-li přitom být závěr stěžovatele o zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu přezkoumatelný, je třeba vyžadovat, aby nemožnost meritorního rozhodnutí o návrhu žalobce byla zjevná rovněž z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Za tím účelem se jeví jako nezbytné vyjasnění zejména následujících otázek:

- Čeho se žalobce ve svém návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy domáhal?
- Jaká smlouva byla na základě předmětné veřejné zakázky uzavřena a jaké měla komponenty?
- Zda a v jakém rozsahu byla předmětná smlouva splněna?
- Byla-li smlouva splněna pouze částečně, mohlo by i přesto být návrhu vyhověno?

[23] V dané věci přitom krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nedostatečně specifikoval předmět plnění Dodatku č. 4 uzavřeného na základě žalobcem zpochybňované veřejné zakázky a bez potřebného zdůvodnění uzavřel, že výtky žalobce směřovaly pouze do služeb týkajících se Portálu veřejné správy, a nikoliv vůči informačnímu systému datových schránek, aniž by se stěžovatel zabýval možností jejich vzájemného oddělení.

Stejně tak byl dle krajského soudu nedostatečně zdůvodněn závěr stěžovatele o ukončení předmětného závazkového vztahu.

[24] Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením krajského soudu ztotožňuje. Byť lze z obou rozhodnutí stěžovatele v zásadě seznat, k jakým závěrům dospěl, nelze již souhlasit s tím, že by z nich bylo současně zcela zjevné, na základě jakých úvah k nim stěžovatel dospěl, a některé závěry stěžovatele tak působí přinejmenším nepřesvědčivě.

[25] Pokud jde o námitku stěžovatele, dle níž bylo z podání žalobce zcela zjevné, že napadá postup zadavatele [osoby zúčastněné na řízení 2)] pouze ve vztahu k službám týkajícím se Portálu veřejné správy, přičemž stěžovatel v usnesení o zastavení řízení v této souvislosti demonstrativně odkázal na podání žalobce ze dne 6. 12. 2011, ze dne 22. 2. 2012 a zde dne 31. 1. 2014, čímž dle stěžovatele zcela naplnil požadavek na jasnost a určitost správního rozhodnutí, neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou.

[26] K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by z daných podání skutečně zcela zjevně vyplývalo, že žalobce brojí pouze vůči jedné z dílčích částí vzájemně oddělitelné veřejné zakázky. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo.

[27] Z návrhu žalobce ze dne 6. 12. 2011 vyplývá, že se žalobce dle § 114 odst. 2 ve spojení s § 118 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách domáhal uložení zákazu plnění smlouvy ze dne 24. 11. 2011 (tj. Dodatku č. 4), neboť předmětná smlouva na plnění veřejné zakázky byla uzavřena před uplynutím lhůty pro podání námitek dle § 110 odst. 3 až 6 zákona o veřejných zakázkách.

[28] Na zmíněný návrh žalobce navazuje oznámení stěžovatele o zahájení řízení ze dne 21. 12. 2011, č. j. ÚOHS-S594/2011/VZ-20717/2011/520/DŘí, ze kterého ovšem taktéž přímo nevyplývá tvrzení stěžovatele, že řízení o uložení zákazu plnění smlouvy bylo omezeno pouze na dílčí část této smlouvy. Ve zmíněném oznámení se toliko podává, že „[p]*ředmět správního řízení je vymezen obsahem uvedeného návrhu*“, přičemž ani z návrhu není nijak zřejmé, že by se žalobce domáhal pouze částečného zákazu plnění smlouvy.

[29] Žalobce naopak již ve své námitce ze dne 25. 11. 2011, jíž se domáhal zrušení celého zadávacího řízení, poukazoval na skutečnost, že veřejná zakázka jako celek je chybně nastavena a namísto ní měly být vypsány dvě samostatné veřejné zakázky, aby nedocházelo k účelovému podřazení služeb Portálu veřejné správy pod informační systém datových schránek. Žalobce v této souvislosti zejména podotýkal, že zde není důvod, proč by služby Portálu veřejné správy měl poskytovat pouze držitel poštovní licence. Žalobce tedy v zásadě namítal, že veřejná zakázka je nesprávně nastavena, když její komponenty jsou koncipovány jako neoddělitelné, čímž je mu bráněno v možnosti ucházet se o část veřejné zakázky týkající se služeb Portálu veřejné správy, ačkoliv zadavateli doposud tyto služby poskytoval. Svůj postoj žalobce nijak nezměnil ani v návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 22. 2. 2012 ani ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 31. 1. 2014. Z citovaných podání žalobce tedy nevyplývá jeho apriorní záměr omezit rozsah návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy pouze na její dílčí část. Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že závěr stěžovatele, že sám žalobce měl v úmyslu rozsah svého návrhu omezit z plnění poskytovaného na základě Dodatku č. 4 pouze na jeho část, není v rozhodnutích stěžovatele přesvědčivě zdůvodněn.

[30] Současně lze podotknout, že i kdyby byl akceptován závěr, že se žalobce mohl podílet pouze na části veřejné zakázky týkající se Portálu veřejné správy, nemohl stěžovatel v dané věci pominout, že žalobce brojil právě proti tomu, že vzhledem k nedělitelnosti jednotlivých částí veřejné zakázky o ni nemohl usilovat. Dospěl-li naopak stěžovatel k závěru, že jednotlivé komponenty lze nadále považovat za oddělené, či alespoň oddělitelné, co se týče možného posouzení míry jejich splnění, bylo třeba tento závěr náležitě odůvodnit. To platí obzvláště za situace, kdy rovněž zadavatel [osoba zúčastněná na řízení 2)] ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2012, č. j. MV-128053-18/VZ-2011, poukazoval na neoddělitelnost jednotlivých plnění vzhledem k tomu, že na základě legislativních změn byl povinen integrovat do informačního systému datových schránek nový Portál veřejné správy jakožto jeho nedílnou součást.

[31] Výše uvedené nedostatky odůvodnění dále prohlubuje nedostatečné vymezení předmětu Dodatku č. 4 a strohé konstatování, že z akceptačního protokolu ze dne 8. 12. 2012 vyplývá, že již došlo ke splnění dodatku v rozsahu týkajícím se Portálu veřejné správy. Stěžovateli samozřejmě nelze vytýkat, že vycházel ze zmíněného akceptačního protokolu jakožto podkladu rozhodnutí. Současně však nemůže být sporu o tom, že otázka, zda byla splněna smlouva, která je předmětem veřejné zakázky, proti níž žalobce brojí, musí být postavena najisto, aby bezpředmětnost návrhu mohla být považována za zjevnou. Vyskytují-li se však v řízení pochybnosti ohledně obsahu návrhu, předmětu smlouvy či rozsahu poskytnutého plnění, je třeba, aby byly stěžovatelem přesvědčivě vyjasněny.

[32] S ohledem na obsah spisu a zejména pak podání samotných účastníků se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[33] Nejvyšší správní soud naopak neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť byť lze odůvodnění krajského soudu označit za poměrně stručné, je z něj seznatelné, jaká pochybení stěžovateli vytýká a proč považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelná. To ostatně dokládá rovněž obsah kasačních námitek stěžovatele, v nichž polemizuje s úvahami krajského soudu a vytýká mu nesprávné právní posouzení.

[34] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[36] Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Žalobci tak náleží náhrada nákladů zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. za vyjádření ke kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a za paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3

advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč, zvýšených o částku 714 Kč připadající na DPH ve výši 21 %, tedy 4114 Kč.

[37] Osoby zúčastěné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim v řízení o kasační stížnosti soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady vznikly.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. října 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu